

Jo, BCN

Per **Begoña García**
Fotografia **Scott Chasserot**

Susanna Barranco

Carrer del Joncar

En una societat que avança frenètica, créixer a poc a poc marca la diferència. “Un conte xinès diu que si plantes un jonc pots pensar que no ho has fet bé, perquè triga molt a sortir, però quan creix, ho fa amb molta rapidesa i flexibilitat. Això demostra que estava arrelant i necessitava el seu propi temps”. A la Susanna Barranco li agrada explicar la vida amb metàfores. És actriu, amb companyia pròpia, i també ha dirigit dos documentals. Ara treballa en el tercer, *El silenci del Jonc*. “El Jonc és el meu fill de quatre anys. Va trigar a parlar i a caminar i vam passar per molts metges abans de saber que té un petit retard en el procés maduratiu. I això em va fer reflexionar molt i voler indagar més en el món de la discapacitat, o de les persones amb capacitats diferents”.

Per explicar aquesta realitat s'ha envoltat de testimonis amb capacitats diferents, i s'ha comunicat amb ells fent servir l'expressió corporal com a llenguatge. A més, hi ha involucrat artistes com Sol Picó, Ferran Carvajal i Jango Edwards, i grups com Vestusta Morla i la Fundació Tony Manero per aconseguir-ho. “Hi ha coses que només es poden explicar des de l'art, perquè pot arribar a llocs on no ho poden fer ni la teoria ni la pràctica”. Té més de 50 hores enregistrades i ha obert una línia de micromecenatge a Verkami per sufragar els costos del muntatge. “Per fer aquest documental no he tingut cap subvenció, però tenia clar que el volia fer, amb més diners o amb menys”.

“L'art arriba a llocs on no ho poden fer ni la teoria ni la pràctica”

